

Riksdagens protokoll

2009/10:78

Fredagen den 19 februari

Kl. 9.00 – 10.26

Protokoll
2009/10:78

1 § Meddelande om preliminär plan för kammarens sammanträden

Andre vice talmannen meddelade att en preliminär plan för kammarens sammanträden våren 2010 med vooteringstider delats ut till riksdagens ledamöter.

2 § Meddelande om preliminära hålltider för kammarens sammanträden

Andre vice talmannen meddelade att ett meddelande om preliminära hålltider för kammarens sammanträden oktober 2010 till juni 2014 delats ut till riksdagens ledamöter.

3 § Svar på interpellation 2009/10:239 om Makedoniens diskriminering av hbt-personer

*Svar på
interpellationer*

Anf. 1 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Börje Vestlund har frågat mig hur jag inom EU avser att driva frågan om hbt-personers – homosexuellas, bisexuellas och transpersoners – mänskliga rättigheter i Makedonien.

Diskriminering på grund av sexuell läggning eller könsöverskridande identitet eller uttryck står i strid med den grundläggande principen om alla människors lika värde och rättigheter. Diskrimineringsförbud återfinns i alla centrala instrument om mänskliga rättigheter, däribland Europakonventionen om mänskliga rättigheter och EU-stadgan om grundläggande rättigheter, vilka med Lissabonfördraget blir bindande för EU:s verksamhet.

EU-anslutningsprocessen ställer tydliga krav på samtliga kandidatländer, inklusive Makedonien, också benämnt Fyrom, vad gäller respekten för mänskliga rättigheter. Frågan är prioriterad i EU-förhandlingarna och i den regelbundna politiska dialogen med samtliga anslutningsländer, varför den ingår i det anslutningspartnerskap som Makedonien, också benämnt Fyrom, har med unionen sedan 2004.

Sverige och EU fortsätter att löpande ta upp dessa frågor med regeringen i Skopje som sedan 2005 väntar på att få inleda anslutningsförhandlingar med EU.

Att visa full respekt för de mänskliga rättigheterna är nödvändigt för att ett EU-medlemskap ska bli möjligt, bland annat med utgångspunkt i de så kallade Köpenhamnskriterierna. Diskriminering på grund av sexuell läggning eller könsöverskridande identitet eller uttryck står i strid med principen om alla människors lika värde och rättigheter. Att hbt-personer helt och fullt ska åtnjuta de mänskliga rättigheterna är en självklar utgångspunkt för Sverige och EU.

Inom EU förbereds ett direktiv om utökad likabehandling av personer oavsett religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Sverige verkar aktivt för att direktivet ges en så bred tillämpning som möjligt och att det säkerställer samma nivå av skydd mot diskriminering oavsett diskrimineringsgrund.

I kommissionens årliga översynsrapport av den 14 oktober 2009 framgår det att Makedonien, också benämnt Fyrom, tyvärr ännu saknar helt EU-kompatibla riktlinjer och att hbt-personer fortfarande är marginaliserade i det makedoniska samhället. Detta kommer också att uppmärksammas när kommissionen genomför en så kallad screening inför det formella öppnandet av anslutningsförhandlingar med Makedonien, också benämnt Fyrom, med krav på konkreta åtgärder inför de konkreta förhandlingarna om anpassning till EU:s aki i kap. 23 om rättsväsen och grundläggande rättigheter.

Inom ramen för de kapitelvisa förhandlingarna sätter kommissionen och ministerrådet upp explicita reformriktmärken som i detalj beskriver hur aktuell lagstiftning ska utformas för att överensstämma med EU:s standard. Från svensk sida kommer vi självfallet att bevaka att Makedonien, också benämnt Fyrom, lever upp till EU:s krav vad gäller respekten för mänskliga rättigheter.

En viktig drivkraft bakom den fortsatta reformprocessen utgörs alltså av det framtida EU-medlemskapet. Därför är det viktigt att EU står fast vid att Makedonien, också benämnt Fyrom, ska välkomnas som fullvärdig medlem när samtliga kriterier för detta har uppfyllts, vilket är något som jag och ambassaden i Skopje kommer att uppmärksamma löpande med makedoniska kollegor.

Jag vill försäkra Börje Vestlund att jag som EU-minister kommer att vara tydlig med var Sverige står värderingsmässigt i denna fråga och att jag kommer att kritisera övergrepp mot och diskriminering av hbt-personer varhelst de förekommer i Europa och resten av världen.

Anf. 2 BÖRJE VESTLUND (s):

Fru talman! Tack för svaret, Birgitta Ohlsson! Jag får väl också säga att jag är väldigt stolt över att jag får vara den första som deltar i en interpellationsdebatt med Birgitta Ohlsson i hennes roll som statsråd.

Jag ska också säga att jag för ovanlighetens skull faktiskt är nöjd med svaret. Skälet är att när vi diskuterar med regeringen – i synnerhet när vi diskuterar de här frågorna – är vissa statsråd, till exempel Birgitta Ohlsson just nu men även tidigare Cecilia Malmström, Nyamko Sabuni, Gunnilla Carlsson och Ewa Björling, väldigt tillmötesgående. Vi har en liknande uppfattning här. Med undantag för kanske några få ledamöter har vi en liknande uppfattning här i kammaren. Det tycker jag känns väldigt tryggt.

Men problemen blir tydliga när man tar nästa steg, och det är vad som händer i nästa steg som är viktigt. Jag tror, precis som Birgitta Ohlsson skriver i sitt svar, att en viktig drivkraft bakom en reformprocess utgörs av EU-medlemskapet. Det är jag helt övertygad om. Men man måste ställa sig frågan: Men sedan då?

Vi har sett de mest horribla exempel bara de senaste åren. Det har handlat om ny lagstiftning som ska återkriminalisera homosexualitet i Litauen. Vi har sett förskräckliga exempel på hur man hanterar romer i Italien och problem med romer i Tjeckien, liksom problem med hbt-personers behandling i flera andra relativt nya länder. Jag tycker att vi kanske skulle ha en lite mer intensiv debatt om hur vi hanterar detta.

Jag är helt övertygad om att den dagen man ska skriva på alla papper och får sitt inträde i EU, då har man en bra lagstiftning eftersom man har sett över sitt rättssystem, och man har ett parlament som står i givakt för EU:s regelverk. Men det handlar i väldigt många fall om ganska nya och svaga demokratier. Då återstår det som ofta händer, nämligen att det blir ett nyval och man får en ny majoritet som inte står upp för detta längre. Det kan även hända i äldre EU-länder, det ska villigt erkännas. Att något sådant skulle kunna hända i Italien är väl ett utmärkt sådant exempel på att man kanske inte står upp för alla de principer som vi har lagt fast inom EU tidigare.

Men totalt sett, fru talman, börjar detta bli ett påtagligt problem inom unionen. Visst, det är inte speciellt svårt om vi får en tokig regim i något enstaka EU-land, kanske också ett av de mindre EU-länderna, som vi får hantera inom systemet. Men mitt intryck är snarare, och jag tror också att statsrådet och jag är överens om det, att när man kommer till toppmötena då man skulle kunna markera är det mer ryggdunkning än att man viftar med fingret och säger: Nej, det här är inte acceptabelt om du vill vara med i den här klubben.

Jag är intresserad av att veta: Hur kan vi utveckla ett system där vi inte accepterar detta? Att det finns goda krafter som till exempel Birgitta Ohlsson i Europadebatten välkomnar jag, men hur ska vi få en hel regering i Sverige och kanske framför allt i hela EU att stå upp för de här värderingarna? För man gör det ju ofta på papper och inte i verkligheten.

Anf. 3 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Riksdagsledamot Börje Vestlund följer upp flera väldigt viktiga och intressanta perspektiv i debatten om homosexuellas, bisexuellas och transpersoners rättigheter i Europa och i länderna som är medlemmar av den europeiska unionen.

Jag tror liksom Börje Vestlund att EU-medlemskapet i sig ska vara en effektiv morot, men också piska, för att se till att vi är tydliga i att brott mot mänskliga rättigheter och friheter aldrig kan accepteras om man vill bli medlem av Europeiska unionen. Som Börje Vestlund betonar är det viktigt att implementeringen av dessa rättigheter fortsätter när man väl blivit medlem av Europeiska unionen.

Jag är mycket oroad och skrämmd av flera EU-länders aktiviteter vad gäller situationen för hbt-personers rättigheter och friheter. Jag skräms av de förslag till morallagar som har lagts fram i Litauen. Det är djupt beklagligt och sorgligt att Prideparader inte kan hållas fredligt och demo-

kratiskt i flera av EU:s medlemsstater. Det är fullkomligt oacceptabelt att medborgare i ett EU-land inte fritt får demonstrera för sina rättigheter.

Många länder ligger långt efter de skandinaviska länderna. Både i Västeuropa och i andra delar av Europa har många länder inte kommit längre i främjandet av rättigheter för just homo- och bisexuella samt transpersoner. Där ska vi fungera som förebild, som ett föregångsland, för att inspirera andra länder att gå längre.

Beträffande implementeringen är det när det gäller mänskliga rättigheter för homo- och bisexuella samt transpersoner fråga om just mänskliga rättigheter. Detta är ingen särartskategori av rättigheter, utan det är grundläggande rättigheter – att få vara den man är, älska den man vill och leva i den familjesituation man önskar. Då är det viktigt att diskrimineringsförbud finns i alla centrala instrument om mänskliga rättigheter, däribland, som jag nämnde tidigare, Europakonventionen om mänskliga rättigheter och EU-stadgan om grundläggande rättigheter, som med Lissabonfördraget blir bindande för EU:s verksamhet.

Jag tycker att vi ska använda Lissabonfördraget aktivt och trycka på länder för att visa att Europa ska vara en frihetens röst i hela världen. Då måste man leva upp till frihetens ideal också på hemmaplan. Då är det oacceptabelt att människor inte ska kunna utnyttja sin föreningsfrihet, bilda organisationer som främjar rättigheterna för homo- och bisexuella samt transpersoner, utnyttja sin yttrandefrihet och fritt demonstrera för sina rättigheter. Det handlar om att kunna ställa samma krav som övriga EU-medborgare på att bli accepterad.

Jag har under de drygt två veckor som jag varit EU-minister redan blivit kontaktad av flera andra EU-ministrar som brinner för rättigheterna för homo- och bisexuella samt transpersoner. Det är ministrar som jag känner sedan tidigare på både höger- och vänsterkanten. De vill gärna bilda allians med mig i flera frågor för att vi tillsammans ska kunna lyfta fram dem. Det kan vara att moraliskt visa stöd genom att delta i Prideparader runt om i Europa. Jag ämnar exempelvis åka till Baltic Pride, som äger rum i början av maj. Jag kommer inom två veckor att besöka Estland, Lettland, Litauen och Polen, och jag kan försäkra Börje Vestlund att jag kommer att principfast och tydligt föra en dialog om rättigheterna för homo- och bisexuella samt transpersoner.

Samtidigt är det viktigt att vi ger moraliskt stöd till de enskilda personer som det gäller, de som är utsatta och trakasserade. Det är inte acceptabelt i Europa år 2010.

Anf. 4 BÖRJE VESTLUND (s):

Fru talman! Det blir lite konstigt att Birgitta Ohlsson och jag debatterar dessa frågor eftersom vi är helt och hållet överens. Det finns dock några saker man måste ta upp i detta sammanhang.

Det är ett problem att vi inte har lyckats bättre för att få igenom EU:s nya diskrimineringsdirektiv. Det är kraftigt försenat. Jag skulle naturligtvis kunna raljera över varför man inte gjorde mer under det svenska ordförandeskapet. Visst, det skulle jag möjligen vinna några poäng på någonstans, men det kanske inte är det viktigaste. De viktiga är att det ena ordförandeskapet efter det andra gång på gång drar ut på detta diskrimineringsdirektiv. De som hindrar det är de krafter ute i Europa som

vill förminska problemet. Oftast handlar det om just hbt-personers rättigheter. Det är sällan andra saker som kommer upp.

Precis som Birgitta Ohlsson tror jag att det inte bara handlar om att piska stater, utan man måste också ge moraliskt stöd till de grupper och personer som finns i de länder som har det besvärligt. Då kan man fundera över på vilket sätt vi i Sverige kan ge stöd till exempelvis hbt-organisationer i Litauen eller någon annanstans, i det här fallet Makedonien som jag interPELLERAT om.

Framför allt handlar det om det långsiktiga arbetet och att inte bara eldsjälar som Birgitta Ohlsson, Cecilia Malmström och Nyamko Sabuni är ute i världen. Det får inte bara handla om ryggdunkningar varje gång man möter de statschefer som faktiskt godkänt diskrimineringen. Det måste bli ordentliga markeringar också på den höga nivån. Birgitta Ohlsson och de kvinnor som har samma uppfattning som hon är väldigt tydliga, men jag blir mycket oroad när vi kommer till nästa nivå, till utrikesministern och statsministern. Då hör vi ingenting. Det måste väl även oro Birgitta Ohlsson?

Anf. 5 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Jag kan försäkra Börje Vestlund att jag i olika sammanhang och på olika nivåer kommer att fortsätta att lyfta upp hbt-personers rättigheter. Det gäller att ge ett aktivt moraliskt stöd till de organisationer som jobbar med dessa rättigheter, att aktivt stödja deras verksamhet genom besök. Jag kommer också att vid de tillfällen då jag träffar ministrar som har en fientlig syn på rättigheterna för homo- och bisexuella samt transpersoner lyfta upp frågan mycket tydligt.

Denna fråga ska förstås inte enbart vara en del av den svenska Europapolitiken och EU-politiken utan måste lyftas upp på en högre nivå, till utrikespolitiken globalt. Där får vi tillsammans försöka se till att det blir möjligt att lyfta upp dessa frågor.

Jag vill påminna om att Cecilia Malmström, min företrädare som EU-minister, var den första svenska minister som aktivt deltog i en Prideparad utanför Sverige; det var i Warszawa för några år sedan. Det är alltså viktigt att lyfta upp frågorna även på det sättet.

Jag kan hålla med Börje Vestlund om att i den absoluta politikens maktrum, bland presidenter och globala ledare på FN-nivå, talas det sällan om rättigheterna för homo- och bisexuella samt transpersoner. Det är en fråga som dessvärre år 2010 inte har samma politiska stöd som många andra frågor gällande grundläggande mänskliga rättigheter, exempelvis kampen mot dödsstraff eller kampen för yttrandefrihet. Samtidigt måste vi komma ihåg att det är homo- och bisexuella samt transpersoner som ofta får dessa grundläggande mänskliga rättigheter kränkta. Vi har fortfarande i alltför många länder i världen dödsstraff för att man är homosexuell. Inte heller på europeisk mark tillåts personer demonstrera fritt när de vill kämpa för sina rättigheter som homo- och bisexuella samt transpersoner. Där måste vi se till att det blir en mycket mer intensiv debatt.

Jag har tidigare som riksdagsledamot varit aktiv i riksdagens hbt-grupp, och jag hoppas på ett aktivt samarbete med gruppen. Jag tror att vi från både regeringens sida och från riksdagen kan jobba tillsammans för

att lyfta upp dessa frågor. Dessutom har vi i sommar Europride i Polen, och där hoppas jag på ett gott samarbete.

Anf. 6 BÖRJE VESTLUND (s):

Fru talman! Jag ska be att få tacka för debatten. Även om vi i vissa sammanhang är väldigt överens behöver den här typen av debatter från tid till annan lyftas fram i kammaren så att det blir ordenligt bokfört att en sådan debatt faktiskt förekommer. Det kan i ett land som Sverige, där vi i princip är överens i parlamentet, verka konstigt om vi aldrig debatterar dessa frågor.

Som ordförande i riksdagens hbt-grupp lovar jag Birgitta Ohlsson att vi naturligtvis ska inleda ett bra samarbete om dessa frågor, inte minst för att få ett bra Europridefirande i Polen.

Anf. 7 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Jag vill tacka Börje Vestlund för att han interpellade i detta ämne. Jag tror liksom interpellanten att även om det råder samsyn bland de flesta i Sveriges riksdag och i regeringen om att hbt-personers rättigheter ska prioriteras och tas upp seriöst som en politisk fråga är det samtidigt viktigt att lyfta fram den och påminna om den. Vi måste hela tiden på olika sätt, på olika nivåer och via olika kanaler försöka föra ut en stark och tydlig frihetsagenda i världen på detta fält.

Överläggningen var härmed avslutad.

4 § Svar på interpellation 2009/10:248 om svenska språkets vikt och ställning i riksdagen och i EU

Anf. 8 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Christina Axelsson har frågat mig om det är min avsikt att EU-dokument som behandlas i riksdagen ska vara översatta till svenska, om det är min avsikt att svenska även fortsättningsvis ska vara ett av EU:s officiella språk och vilka åtgärder jag ämnar vidta för att vi ska få en snabb översättning av viktiga dokument till riksdagen.

Christina Axelsson hänvisar till ett dokument som EU-nämndens ledamöter erhöll på engelska inför det informella mötet i Europeiska rådet den 11 februari. Huvudregeln i Regeringskansliet är att all korrespondens med EU:s institutioner ska skrivas på svenska men att undantag kan göras för att snabbare nå adressat i institutionerna. I det aktuella fallet gjordes bedömningen att dokumentet kunde göras tillgängligt snabbare om det författades på det engelska språket. Därefter översattes dokumentet till svenska, och den svenska översättningen publicerades på regeringens hemsida den 11 februari.

Det framgår av Lissabonfördraget att svenska är ett av EU:s officiella språk. Regeringen fäster stor vikt vid det svenska språkets ställning i EU-samarbetet och att relevanta EU-dokument i regel finns tillgängliga i svensk översättning.

Anf. 9 CHRISTINA AXELSSON (s):

Fru talman! Jag vill börja med att gratulera Birgitta Ohlsson till utnämningen till EU-minister. Det är roligt att vi har ministrar med erfarenhet från riksdagen. Det är en demokratifråga.

Men det är också viktigt att vi kan prata det svenska språket i riksdagen i alla utskott och naturligtvis även i EU-nämnden. Jag vill tacka ministern för svaret som vi har fått. Som jag tidigare sade är det oerhört viktigt att vi kan prata svenska. Vår riksdag och vår parlamentarism bygger på ett lekmanastyre. Det får inte bli så att vi har språktester för att komma in i riksdagen eller för att bli vald att sitta i EU-nämnden.

Men även om jag tackar för svaret undrar jag vad man har svarat på. Jag ska inte klandra ministern för det dokument som EU-nämnden erhöll inför det informella ministerrådsmötet den 11 februari. Det var före ministerns tid, så att säga. Men det är ett exempel på hur man nonchalerar demokratin och svenska språket från regeringens sida. Det var det som gjorde mig upprörd.

Jag har tidigare också tagit upp i EU-nämnden vikten av att vi har översatta dokument för att alla ska kunna förstå och kunna vara med och verkligen ta hänsyn. Men när man säger att huvudregeln från Regeringskansliet är att all korrespondens med EU:s institutioner ska skrivas på svenska är det ganska märkligt att vi får ett dokument från vår egen regering som är daterat den 15 januari och som vi ska diskutera i EU-nämnden den 9 februari inför det informella ministerrådsmötet den 11 februari som inte är på svenska. Det tycker jag är konstigt, som barnen säger.

Jag tror nog att EU-ministern också kan tycka att det är ett underligt beteende. Det finns andra dokument som det har tagit väldigt lång tid innan vi har fått översatta. Här behövs en skärpning från regeringens sida.

Det står i svaret att det framgår av Lissabonfördraget att svenska är ett av EU:s officiella språk. Det är väl jättebra! Men hur tänker man hantera det i Sverige? Är det statsrådets avsikt att arbeta för att vi också i Sverige ska ha svenska som officiellt språk, det vill säga att de handlingar som vi levererar är på svenska?

Vilka åtgärder ämnar statsrådet vidta för att vi ska få snabba översättningar? Det ska inte vara översatt via något Googleprogram, utan det ska vara en officiell översättning. Jag vill gärna ha svar på mina frågor.

Anf. 10 BÖRJE VESTLUND (s):

Fru talman! När man har suttit i ett par av riksdagens utskott inser man att det trots att vi är i samma hus finns förskräckligt olika rutiner i de olika utskotten. Det är också förskräckligt olika rutiner när det gäller hur man hanterar EU-dokument. I vissa departement översätter man praktiskt taget aldrig någonting. I andra departement är det ganska tillfredsställande.

Det här tycker jag är ganska intressant. Låt mig ta några exempel.

Östersjöstrategin, som vi allihop är så stolta över att vi fick ihop under det svenska ordförandeskapet, och Stockholmsprogrammet, som vi också är stolta över att vi fick ihop under det svenska ordförandeskapet, fanns aldrig på svenska under hela processen. Jag måste säga att jag aldrig har varit med om att vi inte har fått fram den typen av dokument.

Det var först när det kom till EU-nämnden och vi sade att vi måste få det på svenska som det kom på svenska.

Detta tycker jag är lite symtomatiskt för hur man har hanterat de här frågorna. På något sätt är det ett sluttande plan. Jag ska inte säga att detta är den nuvarande regeringens fel, för det var ett sluttande plan redan tidigare. Vissa departement struntar helt enkelt i att översätta saker och ting. Det är det som kanske är det mest irriterande: Börjar man på det här sättet brukar det bara bli värre och värre.

Låt mig ta det sista exemplet, som kommer från mitt utskott, näringsutskottet. Där fick vi förra gången en föredragningslista på engelska. Det kan man möjligen överleva. Men i den kommenterade dagordningen var texten på svenska men rubrikerna på engelska.

Borde det inte finnas en gemensam strategi i alla departement, så att all information på något sätt har samma status och det inte är lite så här och lite så där. Jag tycker att det är konstigt att man inte har haft den rutinen. Jag är lika förvånad över att inte riksdagen har samma hantering när det gäller till exempel EU-frågorna och hur de hanteras i respektive utskott. Men det får vi ta i en annan debatt vid ett annat tillfälle, kanske inte i riksdagens kammare, utan snarare i Riksdagsstyrelsen. Där sitter kanske fru talmannen, men inte jag.

Anf. 11 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Fru talman! Det är naturligtvis viktigt att vi ständigt upprätthåller svenska språkets ställning när vi är ute i Europa och när vi pratar med andra. Då är det väl lite grann av ”bikteri” när tre ledamöter från EU-nämnden är uppe i debatten.

Samtidigt måste vi vara praktiska. Det är klart att det är oppositionens roll att ägna sig åt felsökeri. Men ibland passerar det gränsen. När debattåhörarna får höra att det hänvisas till ett dokument som inte är översatt har det kanske passerat gränsen. Vi hade stora bekymmer under det franska ordförandeskapet. Dokumenten kom uteslutande på franska och inte på engelska, och det tog tid att få översättningar.

Detta är hela tiden en avvägning. Hur snabbt vill vi få den information vi vill ha innan översättningen är klar? Det är självklart att dokumenten så långt som möjligt bör vara översatta till svenska. Samtidigt vill jag som ledamot av nämnden ha möjlighet att hinna läsa in mig på saker. Då är jag kanske ibland tvungen att även ta till mig engelska dokument.

Det är precis samma avvägning som vi måste göra ibland när vi åker utomlands och för en diskussion och en debatt. Vi har nog alla varit med om situationen att vi låter någon kamrat lyssna på översättningen från svenska till engelska. Sedan simultantolkas det vidare till något annat språk. Ibland upplever man tyvärr situationen att det man sade inte var det som kom ut i andra ändan. Det är klart att man i de situationerna frestas att ta till ett annat språk, så att man inte missförstås.

Det är hela tiden en avvägning, och det är självklart att det ska vara vettiga och bra översättningar – inget Googleprogram och inga genvägar. Men i det stora hela tycker nog jag att det fungerar något bättre än vad som har redovisats av de två tidigare ledamöterna, vilket nu inte innebär att vi inte ska vara på alerten om det är onödigt sent.

Anf. 12 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Som interpellanten Christina Axelsson betonar är svenska språkets ställning oerhört central. Det tror jag att vi alla kan skriva under på. Jag ska bevaka och återkomma om de nämnda dokument som lyftes upp under debatten.

Jag vill upprepa att det svar som regeringen skickade till EU-kommissionen och som delgavs riksdagen omedelbart var på engelska. Det var för att göra det tillgängligt så snabbt som möjligt i detta fall. Svaret skickades sedan till översättning, och den svenska versionen publicerades på regeringens webbplats den 11 februari.

Enligt Regeringskansliets riktlinjer för att främja svenska språkets ställning i EU-samarbetet är huvudregeln att all korrespondens som sänds till institutionerna ska skrivas på svenska. Det sker också i de allra flesta fall. Men i undantagsfall kan det skrivas på engelska för att nå snabbare ut.

Det är också en avvägningsfråga. Vill man ha ett dokument snabbare och få det på engelska för att man ska kunna sätta sig in i frågan eller vänta lite för att få det på svenska? Det är en fråga som också handlar om tidsaspekten.

Kommissionens policy för översättning ändrades år 2004 i samband med den stora utvidgningen. Översättningen av vissa dokument begränsades då till tre huvudspråk med sammanfattningar på övriga språk.

Från svensk sida har vi en önskan om ökad produktivitet och lägre kostnader för EU-institutionernas administration. Här har det funnits och finns en bred enighet i riksdagen bland annat i form av riksdagens beslut med anledning av proposition 1994/95:40.

Kravet ska därför ställas på en kostnadseffektiv och rationell hantering av kommissionens översättningar. Om svensk översättning skulle saknas för ett relevant EU-dokument kommer regeringen att ta upp det med EU-kommissionen och begära en översättning. Det är en fråga som vi hela tiden bevakar.

Något som är centralt för Sverige är att vi eftersträvar öppenhet och en djupare demokratisk förankring av EU-samarbetet. I detta sammanhang är språkfrågan väldigt central så att alla medborgare ska kunna ta till sig den information som finns.

Av Lissabonfördraget framgår att svenska är ett av EU:s officiella språk. Grundprincipen är också att samtliga fördragsfästa språk har likvärdig status. I den svenska språklagen, proposition 2008/09:153, finns också en skrivning om att svenskans ställning som officiellt språk i EU ska värnas. Det är något som regeringen lägger stor vikt vid.

Anf. 13 CHRISTINA AXELSSON (s):

Fru talman! Jag frågar kanske inte för det som har varit, EU-ministern, utan för det som komma ska. Jag förstår att det ibland behövs snabba saker. Det har jag full förståelse för. Det har vi också i EU-nämnden liksom i andra utskott. Men från den 15 januari till den 9 februari har det gått ganska många dagar. Att man sedan får en översättning på en hemsida först efter det att rådet har ägt rum tycker jag inte är någonting att skryta om från regeringens sida.

Jag hoppas nu med en ny EU-minister att vi får en annan hantering av de frågorna. Det är därför jag ställer interpellationen. Jag vill uppmärk-

samma ministern på vikten av att vi får handlingar på svenska inför de samråd vi har.

Både Grundlagsberedningen och Författningsutredningen på 60-talet var eniga när man sade att handlingar skulle författas på ett sådant språk att de kan användas i gymnasieundervisningen. Det var inte bara gymnasieundervisningen i engelska som åberopades utan gymnasieundervisningen för alla.

Jag vill upprepa att det inte ska vara något språkstest för att sitta vare sig i EU-nämnden eller i Sveriges riksdag. Det är viktigt att vi får handlingar som är relevanta på vårt eget språk. Sedan kan det behövas att det går fort, och då kan man självklart få en muntlig översättning.

Jag hoppas att ministern tar detta till sig och bevakar frågan i framtiden så att vi slipper sitta på EU-nämnden och anmärka på att det inte finns handlingar på det svenska språket.

Anf. 14 BÖRJE VESTLUND (s):

Fru talman! Visst är det så ibland att i synnerhet de handlingar som kommer till EU-nämndens ledamöter sent under veckan och kanske inte minst inför Coreperförhandlingar måste komma på engelska. Annars är det omöjligt att leverera det över huvud taget till ledamöterna med följden att de inte kan få den informationen. Det är helt klart.

Det är inte riktigt det vare sig Christina Axelsson eller jag diskuterar. Detta handlar om dokument som har varit väl kända under kanske lite längre tid. För att ta något under senare tid kom den svenska ståndpunkten när det gäller EU 2020 till EU-nämnden i engelsk version. Varför, kan vän av ordning fråga sig? Vad var det för vits med det? Varför kunde inte den vara översatt? Det är fullständigt obegripligt.

Jag skulle snarare vilja säga att det finns delar av regeringen som ägnar sig lite grann åt maktens nonchalans och ingenting annat. Det är också det man blir irriterad på. Man kan ha stor förståelse för att sena dokument som behöver komma till EU-nämnden eller för all del till något utskott väldigt sent kommer på engelska. Men det gäller inte när regeringen arbetar fram en svensk ståndpunkt på engelska och lämnar ut den till ledamöterna i EU-nämnden eller något utskott.

Anf. 15 KRISTER HAMMARBERGH (m):

Fru talman! Återigen är vi nog alla tämligen överens om huvudfrågan att upprätthålla svenska språkets ställning och att dokument ska levereras så fort det är möjligt. Sedan kan det missas en och annan gång. Det är också svårt att hålla en minister ansvarig för att inte en översättning har skett inom en viss stipulerad tidsram.

Jag är lite orolig över att medborgare som lyssnar på den här debatten får en konstig bild av riksdagen om vi diskuterar om översättningen av ett papper har skett i tid eller inte. Jag tror att vi kan ägna oss åt väsentligare saker, även om grundfrågan är väsentlig.

Vi är ett folk med osedvanligt goda engelskakunskaper. Jag vill inte heller att medborgarna ska uppfatta det som att riksdagen skulle vara ett av de ställen som är ett undantag från svenska folket i övrigt.

Det är självklart inte så att man ska behöva ha några språktester för att ikläda sig offentliga uppdrag. Samtidigt bör det finnas ett intresse från ledamöter att kunna kommunicera även i internationella sammanhang.

Där håller riksdagen både språkutbildningar på hemmaplan och väl omskrivna intensivkurser i engelska och andra språk.

Prot. 2009/10:78
19 februari

Anf. 16 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Jag vill tacka för denna diskussion. Jag kommer självklart att fortsätta att bevaka frågan, eftersom det är viktigt att vårda svenska språkets ställning.

Denna fråga är intimt sammanknippad med tolkning och översättning. I olika sammanhang i Europa använder vi olika språk på olika nivåer. För mig är det naturligt nu på alla möten jag deltar i att engelska är det officiella arbetsspråket och också franska i en del situationer.

Med anledning av EU-utvidgningen 2004 då antalet officiella språk nästan fördubblades blev det nödvändigt att begränsa tolkningen på tjänstemannanivå och också sprida kostnaderna för den. Det är intimt kopplat till den diskussion vi haft.

Kostnaderna delas numera mellan EU och de länder som vill att deras språk ska användas genom det så kallade request and pay-systemet. Det innebär att varje medlemsstat tilldelas en viss pott per år inom ramen för den gemensamma budgeten. Om en stats begäran överstiger den tilldelade potten får staten själv betala. Tolkbudgeten för 2009 uppgick till 90 miljoner euro. Det är en ökning i förhållande till 2008.

Här kan man också nämna att en löpande översyn av tolksystemet i rådet sker. Man har konstaterat att systemet i regel fungerar väl. Men eventuellt kan det på sikt bli aktuellt att utvidga request and pay-systemet till möten som i dag inte omfattas av systemet. Detta bör också vägas in i vikten av att värna vårt svenska språk.

Anf. 17 CHRISTINA AXELSSON (s):

Fru talman! Det handlar inte bara om tolkning, utan det handlar också om hur regeringen kommunicerar. Det finns papper som kommer till oss i EU-nämnden eller utskotten från andra sidan vattnet, som vi säger här, det vill säga att de kommer från Regeringskansliet. Det är viktigt att dessa papper, som faktiskt är skrivna av en svensk regering till en svensk riksdag, också är på svenska. Annars tycker jag att det är konstigt, som barnen säger.

Det är en grundläggande demokratifråga att vi får våra handlingar så att vi kan förstå dem. Jag är fullt medveten om att vi i olika internationella sammanhang också använder oss av engelska språket, men just i lagstiftningsfrågor och andra frågor av viktig karaktär är det viktigt att vi får handlingarna översatta.

Det är också viktigt för de medborgare som följer frågor i riksdagen att de har möjligheter att ta del av de handlingar som föreligger.

Jag vill göra ett medskick till ministern inför framtiden: Låt oss se till att vi värnar det svenska språket i de sammanhang där vi har chansen att göra det, också inom vårt eget regeringskansli!

Anf. 18 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp):

Fru talman! Jag tackar interpellanten Christina Axelsson för att hon har lyft fram en viktig fråga om det svenska språkets vikt och ställning i riksdagen och EU.

Svar på
interpellationer

Vi får säkert anledning till att återkomma och debattera denna fråga vid fler tillfällen. Det är också viktigt att riksdagens ledamöter bevakar intresset på samma sätt som jag bör göra det från mitt ministerhåll.

Överläggningen var härmed avslutad.

5 § Svar på interpellation 2009/10:241 om resurser för att motarbeta rasism och diskriminering

Anf. 19 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO

SABUNI (fp):

Fru talman! Luciano Astudillo har frågat mig vad jag avser att göra för att säkerställa att inte arbetet med antidiskriminering och mot intolerans prioriteras ned.

Jag kan försäkra Astudillo om att arbetet mot diskriminering och alla former av intolerans inte bara är en prioriterad fråga för mig och regeringen; det är en självklarhet. Under hela mandatperioden har regeringens arbete mot alla former av intolerans såsom rasism och diskriminering bedrivits högtintensivt, vilket exempelvis har resulterat i den nya diskrimineringslag som trädde i kraft den 1 januari 2009. Samtidigt inrättades en ny myndighet, Diskrimineringsombudsmannen, vilket är positivt för tillsynsarbetet när det gäller antidiskrimineringsarbetet.

I tider av finanskris har regeringen gjort sitt yttersta för att reformen på diskrimineringsområdet inte ska tappa fart. Under 2009 tillfördes anslaget Åtgärder mot diskriminering och rasism m.m. engångsvis 8 miljoner kronor för ett antal nya insatser på området, till exempel informations- och utbildningsinsatser om den nya lagen. Finansieringen av antidiskrimineringsbyråernas försöksverksamhet skulle ha upphört 2010. Regeringen har avsatt nya medel med 10 miljoner kronor per år 2010–2012 för denna värdefulla verksamhet. Under försöksverksamhetens sista år låg stödet på 14 miljoner kronor. Verksamhetsstödet till projekt mot rasism och liknande former av intolerans har minskat från 10,7 miljoner kronor till 8,6 miljoner kronor.

Men anslaget avseende åtgärder mot diskriminering och rasism utgör en del av regeringens samlade insatser för att motverka diskriminering och liknande former av intolerans. Andra områden där sådana insatser sker är rättsväsen, kultur, utbildning och demokratipolitiken.

Inom ramen för demokratipolitiken avsätts exempelvis medel för insatser mot intolerans. Rasistiska och andra uppfattningar och värderingar som står i strid med principen om alla människors lika värde utgör ytterst en utmaning mot hela den värdegrund som bär upp demokratin. Under 2008 har regeringen inlett en satsning på en dialog om en förstärkt värdegrund. Dialogen sker genom samverkan med ett brett spektrum av aktörer i samhället. Syftet med dialogen är att stärka respekten för demokratin och de mänskliga rättigheterna, det vill säga att skapa en förstärkt gemensam värdegrund i Sverige och motverka intolerans.

Listan på de satsningar som regeringen gör mot alla former av intolerans och då särskilt rasism och diskriminering kan göras lång. Den visar att utvecklingen av anslaget avseende åtgärder mot diskriminering och rasism också måste ses i ljuset av andra anslag för att få en korrekt bild

av de satsningar som regeringen gör. Regeringens arbete mot diskriminering och intolerans är prioriterat.

Prot. 2009/10:78
19 februari

Anf. 20 LUCIANO ASTUDILLO (s):

Fru talman! Ett otydligt svar döljer inte det faktum att regeringen prioriterar ned insatserna mot rasism och diskriminering just nu. Det vet Sabuni. Jag vill ändå tacka henne för svaret.

Men för att det ska vara tydligt vill jag säga att fakta är att från 14 miljoner kronor går det ned till 10 miljoner kronor till det lokala antidiskrimineringsarbetet. Precis som Sabuni sade mellan raderna sänker man också nivån på det stöd som finns till arbetet mot rasism och intolerans. Det var runt 2 miljoner där, så det är 6 miljoner totalt.

Det kan låta som små summor, men det är de pengar som går till det lokala folkrörelsearbetet och det breda engagemanget mot rasism och intolerans. Där gör frivilligsektorn kraftfulla insatser för att hjälpa människor som upplever sig ha blivit diskriminerade och som vill verka för likabehandling och mot rasism i det här landet. Det är små, små summor som gör oerhört mycket nytta därute i lokalsamhället.

I stället pratar Sabuni brett om antidiskrimineringsarbetet. Jag tar gärna den diskussionen. För vad har egentligen hänt? Jag vill påstå att regeringen inte alls har varit så aktiv som Sabuni vill göra gällande, utan tvärtom. Den har till och med dragit ned på ambitionerna i det breda antidiskrimineringsarbetet.

Det ska sägas att regeringen slog ihop lagarna. En utredning hade pågått under lång tid, och detta gjordes med stöd av oppositionen. Man satte ihop ombudsmännen till ett ombudsmannaämbete med stöd från oppositionen. Det var ett långt förarbete som föregick dessa reformer. Det var ingenting som vi kritiserade. Men i sak – om vi ska vara ärliga – stärker det inte i grunden antidiskrimineringsarbetet. Tvärtom gjorde regeringen en rad andra förändringar som inte minst för kvinnor har försämrat villkoren och skyddet mot diskriminering.

När man gör saker som är bra ska man också ha beröm. Det har vi gett Sabuni personligen, men inte övriga i regeringen, när det gäller diskrimineringsersättningen. Det ska kosta dem som diskriminerar. Men där tar det slut. Det är den enda märkbara positiva insats som faktiskt har stärkt skyddet för dem som riskerar att drabbas av diskriminering.

Under den här mandatperioden har DO fått sina anslag neddragna. Arbetet för att implementera avidentifierade jobbansökningar har gått i stå. Utredningen av aktiva insatser – hur vi jobbar för att aktivt förebygga diskriminering – har kraftigt kritiserats för att vara kraftlös. Dessutom väljer regeringen nu mitt i krisen att dra ned det stöd som de lokala antidiskrimineringsbyråerna och folk där ute behöver för att jobba mot rasism och intolerans. Det är anmärkningsvärt, och det ska kritiseras. Vi rödgröna kommer att ha en helt annan politik på området. Vi har det redan, och det kommer att framgå ännu tydligare när vi presenterar vårt alternativ på området.

Anf. 21 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO

SABUNI (fp):

Fru talman! Jag tycker att det låter lovande att de rödgröna har egna tankar och egna alternativ på detta område. Jag tror att det är helt natur-

Svar på
interpellationer

ligt att varje regering och varje statsråd har idéer om på vilket sätt man vill jobba för att förbättra, intensifiera, fördjupa och bygga upp kunskaper om de sakfrågor som man ansvarar för.

Jag vill bara tydliggöra att när det gäller pengar till antidiskrimineringsbyråer har regeringen under mandatperioden avsatt 52 miljoner. Det ska jämföras med 38 miljoner föregående mandatperiod, då Luciano Astudillos parti var ansvarigt för frågorna.

Visst har vi gjort en del förändringar eftersom vi har haft egna tankar om hur vi vill jobba vidare med frågorna. Vi har satsat pengar för att informera om den nya lag som är på plats och som Luciano Astudillo till stora delar tycker är bra. Det är väl jättebra att medborgarna i vårt land får veta om de reformer som har gjorts på området.

Vi ser till att göra kvalitativa undersökningar och analyser av hur människor upplever diskriminering – detta för att bli bättre också på det förebyggande arbetet på området.

Vi provar någonting som Luciano Astudillo själv beställer i denna kammare, nämligen situation testing. Hur ska vi kunna fastställa hur diskriminering uppstår, på vilket sätt och hur den drabbar medborgarna? Jo, bland annat genom situation testing. Det arbetet, som DO ansvarar för, pågår nu. Vi har valt att göra det på bostadsområdet.

Vi gör en utvärdering av avhopparverksamheter, till exempel Exit inom Fryshuset, därför att vi menar att också den verksamheten kan komma att behöva vidgas eftersom det kan finnas unga människor som vill hoppa av från andra intoleranta organisationer och nätverk som finns i samhället.

Inte minst intensifierar vi vårt arbete när det gäller de nationella minoriteterna. Vi har undertecknade konventioner sedan tio år tillbaka, och vi har aldrig levt upp till konventionerna. Den här regeringen har levererat för att vi ska leva upp till de konventionerna. Det handlar om de nationella minoriteternas rättigheter och ingår i det stora arbetet för de mänskliga rättigheterna i Sverige.

Vi har precis fått in en rapport som kartlägger och jämför domar i Arbetsdomstolen eller i de allmänna domstolarna. Vi vill också se hur utfallen blir när man anmäler och får sitt fall till Arbetsdomstolen eller till en allmän domstol. Vi ser att det finns stora skillnader. Detta måste vi göra för att lära oss och kunna veta hur vi ska föra politiken framåt i framtiden.

Ambitionerna har inte minskat, och mängden pengar har inte minskat. Pengarna har fördelats på ett annat sätt. Pengar har tillförts för att göra nya saker. Det handlar till syvende och sist om att jag som statsråd har egna idéer. Regeringen har egna idéer om hur kampen mot diskriminering och intolerans ska föras. De är tydligen lite annorlunda än vad Luciano Astudillo vill. Jag skulle gärna vilja höra vad Luciano Astudillo mer vill göra för att bygga upp kunskapen om dessa frågor så att vi kan få garanterat att oavsett vilken regering vi får kan medborgarna där ute vara försäkrade om att kampen mot diskriminering och intolerans ska fortsätta.

Anf. 22 LUCIANO ASTUDILLO (s):

Fru talman! Nu är det i och för sig regeringen som ska stå till svars, men jag svarar gärna på den frågan.

Låt oss först konstatera det som jag tar upp i den här frågan. Ni sänker stödet till det lokala diskrimineringsarbetet från förra året till i år. Det är så. Låt oss också konstatera att ni sänker stödet till de folkrörelser som vill jobba mot rasism och intolerans. Det är så. Sedan kan Sabuni bluddra ut och säga att man skjuter till pengar någon annanstans. Då får ni visa det. Ni sänker stödet till det breda folkrörelsearbetet mot diskriminering och intolerans. Det är det som den här frågan handlar om.

Vi har sagt nej till det i våra alternativ. Vi vill fortsätta att aktivt arbeta mot diskriminering. I ett anständigt samhälle behandlas alla lika. Är man ung ska man inte drabbas bara för att man är ung. Är man gammal ska man inte drabbas och särbehandlas negativt för att man är gammal. Har man en funktionsnedsättning ska man ha samma möjligheter till arbete som andra.

Jag tror att vi är överens om grundprincipen, människosynen. Därför kan man aldrig ge sig när det gäller att aktivt föreslå nya åtgärder och nya insatser för att nå det målet.

Statsrådet har ibland sagt att det viktigaste för att minska diskrimineringen är att ha en fungerande jobbpolitik. Det kan jag hålla med om. Nu går det åt precis fel håll där också. I två av tre utsatta områden ökar utanförskapet. De senaste tre åren har arbetslösheten bland utrikes födda ökat dubbelt så fort som bland inrikes födda. Mitt i krisen 2008 var det så lite som två av tio nyanlända som fick stöd på arbetsförmedlingen som var inskrivna där. Inte ens där fungerar antidiskrimineringsarbetet. Er jobbpolitik fungerar inte.

Vi socialdemokrater har sagt att vi vill fortsätta att pröva avidentifierade jobbansökningar till offentliga jobb. Vi tror att det är en metod som kan fungera. Vi vill fortsätta att stärka stödet till DO, och om Sabuni läser våra reservationer vet hon att vi lägger mer resurser till DO. Man kanske skulle kunna göra mer av situation testing och inte bara använda det på bostadsmarknaden.

Det är bra att Sabuni lyssnar på oppositionen när vi har bra förslag. Det finns fler områden i samhället där människor drabbas av diskriminering. Vi är också beredda – och vi kommer att presentera mer av de förslagen senare i dag – att fortsätta att stärka stödet till de kommuner som utvecklar lokalt antidiskrimineringsarbete i samverkan med folkrörelserna där. För oss är det tydligt att en regering som ser att det fortfarande pågår diskriminering måste fortsätta att ta krafttag mot den. På sikt är vi beredda att skärpa lagstiftningen på de områden där den här regeringen försvagat skyddet mot diskriminering, inte minst vad gäller kvinnor.

Nog har vi många förslag och är ivriga att verkställa dem. Vi sätter människovärdet före marknadsvärdet. Sabuni har inte kunnat övertyga de övriga partierna i alliansen att det borde vara så. Där är vi ganska överens i vårt alternativ.

Anf. 23 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO

SABUNI (fp):

Fru talman! Det ska bli jätteintressant att följa den presskonferens som Luciano Astudillo hänvisar till och som ska hållas senare. Jag gläds redan åt det jag har läst på DN Debatt i dag som visar avstampet för Socialdemokraternas så kallade nya integrationspolitik. Och den är verkligen ny, för nu utgår den ifrån att arbete och språk är viktiga komponenter-

ter för att integrera medborgare i vårt land. Den utgår faktiskt från regeringens nya politik, och det är jättebra. Jag menar att det är just det som vi måste bygga vidare på.

Men politiken måste också bygga på kunskap, vilket inte denna arbetsgrupp verkar ha gjort. Det finns också delar i debattartikeln – jag kommer att följa det noggrannare i eftermiddag – som helt bortser från den kunskap som finns i dag och är på väg åt andra hållet. Det vore väldigt beklagligt om det blev verklighet.

Jag vill återkomma till att anslagen till arbete mot diskriminering, rasism och annan typ av intolerans inte har minskat. Totalt sett har vi faktiskt mer pengar till den typen av verksamheter. Jag håller med Luciano Astudillo om att ni hade 14 miljoner kronor till antidiskrimineringsbyråerna, men det var tillfälliga pengar. Det var projektpengar som upphörde 2009. Trots finanskrisen har vi sagt att dessa verksamheter är viktiga. De har nu ett permanent anslag för sina verksamheter. De kan nu känna sig trygga för att de kan vara verksamma långsiktigt. Det är någonting som inte den tidigare regeringen kunde garantera dessa verksamheter. Luciano Astudillo kan försöka göra en grej av detta, men vi kommer självfallet att ha olika uppfattningar om exakt vad som behöver göras.

Jag har valt vad jag vill prioritera. Jag har prioriterat att bygga upp kunskapen och se hur mekanismer med diskriminering fungerar. Jag har till och med gjort det som Luciano själv ville, det vill säga testat situation testing. Jag menar att man måste testa så mycket som möjligt för att få bättre kunskap om hur vi ska jobba vidare med dessa frågor. Det kan inte handla om att bara för att organisationer inte får 1 eller 2 miljoner kronor extra har antidiskrimineringsarbetet i vårt land underprioriterats. Det finns många aktörer i samhället som måste jobba med de här frågorna. Det handlar också, som Luciano Astudillo nämner, om arbetsgivare, myndigheter, organisationer och enskilda människor. Alla är viktiga i denna kamp ur olika perspektiv. Det måste vi också ta till vara, så att allting inte bara fokuserar på ideella organisationer. De kommer inte ensamma att klara av denna kamp.

Jag vill gärna se en samlad strategi för hur Socialdemokraterna fortsättningsvis vill jobba mot diskriminering och intolerans. Jag är väldigt nöjd med det vi åstadkommit hittills. Jag menar också att mer behöver göras, men då måste man ha kunskap för att veta hur man fortsätter det arbetet. Den kunskapen håller nu på att byggas upp. Den kan också avgöra vilken väg vi sedan väljer när vi jobbar med de här frågorna.

Antidiskrimineringsbyråerna, som föranleder denna debatt, kan känna sig trygga. De har nu ett fast anslag att arbeta utifrån i stället för tillfälliga medel som gällde några år under den förra mandatperioden.

Anf. 24 LUCIANO ASTUDILLO (s):

Fru talman! Jag vill tacka ministern för det här samtalet. Det blir fel när Sabuni försöker bredda diskussionen till allting – allt från flyktingmottagning till det breda diskrimineringsarbetet. Vi har en tydlig politik där, och vi kommer att presentera den. Den är baserad på kunskap, bland annat på de utredningar på området som både Sabuni och Billström har bestämt men vars förslag man inte orkade genomföra i regeringsställning. Jag känner mig alltså helt trygg i att vår politik, baserad på kunskap, kommer att leda till ett bättre flyktingmottagande och en starkare

arbetslinje för fler nyanlända och inte minst till att man säger som det är: Det ska råda nolltolerans mot diskriminering i vårt land oavsett vem det drabbar. Så länge det finns diskriminering kommer vi aktivt att hitta nya metoder för att verkställa en politik som skyddar likabehandlingen i vårt land.

Den här debatten har handlat om det breda folkrörelsearbetet mot diskriminering och för att motverka rasism i vårt land. Sabuni försöker med en massa ord att dölja det faktum som många av de diskrimineringsbyråer som har vuxit fram nu får erfara, nämligen att den här regeringen ger mindre pengar åt dem för att jobba lokalt i Malmö, Norrköping eller Göteborg för att stötta människor som upplever att de blivit drabbade av diskriminering. Så är det. Det är synd att Sabuni inte står för det. De som jobbar därute vet att det är så.

Likadant är det i arbetet mot rasism och intolerans. Den här regeringen sänker anslagen för den typen av brett, folkligt arbete för att motverka rasism och intolerans i en tid där det verkligen behövs mer än på mycket länge.

Anf. 25 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO

SABUNI (fp):

Fru talman! Jag vill också tacka Luciano Astudillo.

Antidiskrimineringsbyråerna har ett enda budskap från mig, och det är att de nu har ett fast anslag att arbeta utifrån. Nu vet de att deras verksamhet kommer att fortsätta fungera och behöver inte år från år oroa sig för om de får anslag eller inte. Det var precis den situation de var försatta i under den tid Luciano Astudillos parti styrde det här landet. Från år till år fick de vara osäkra på om det fanns pengar eller inte.

Trots finanskrisen och lågkonjunkturen har vi sett till att antidiskrimineringsbyråerna har ett anslag att arbeta utifrån, och det är ett långsiktigt arbete de nu kan ägna sig åt.

Sedan är jag övertygad om att antidiskrimineringsbyråerna kan utvecklas och bli bättre och att fler kommer att startas. Då får vi utgå från den verklighet som finns och kanske ytterligare höja anslaget. Men i dagens situation ska antidiskrimineringsbyråerna vara glada över budskapet att de nu har ett fast anslag.

Överläggningen var härmed avslutad.

6 § Svar på interpellation 2009/10:226 om ansvarsutkrävande vid utvisningar

Anf. 26 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Bodil Ceballos har frågat mig om jag avser att komma med förslag som klargör vem som ansvarar för att de som utvisas inte fängslas eller på annat sätt trakasseras vid hemkomsten. Hon har också frågat om jag avser att komma med förslag som innebär att det är möjligt att utkräva ansvar av Sverige då utvisningar sker i strid med den humanitära rätten.

Prot. 2009/10:78
19 februari

Svar på
interpellationer

En avvisning eller utvisning av en person som ansökt om asyl förutsätter enligt utlänningslagen att personen i fråga inte är i behov av skydd och inte heller av andra skäl ska beviljas uppehållstillstånd i Sverige. Återvändande till hemlandet ska således alltid föregås av en ingående prövning av det eventuella skyddsbehovet. Bedömningen om grund för uppehållstillstånd finns görs av Migrationsverket och, efter överklagande, migrationsdomstolarna utifrån de individuella förutsättningarna i det enskilda ärendet.

När avvisningen eller utvisningen sedan har verkställts är i princip ärendet avslutat för svenska myndigheters del. De risker som kan finnas vid ett återvändande bedöms alltid inom ramen för asylprocessen.

När det sedan gäller frågan om återtagandeavtal har Sverige inte ingått något sådant med Burundi. Jag vill dock lämna följande allmänna synpunkter när det gäller återtagandeavtal. Enligt folkrätten har alla stater en skyldighet att ta tillbaka sina medborgare. För att underlätta återvändandeprocessen och som ett verktyg för närmare bilateralt samarbete har Sverige dock ingått bilaterala återtagandeavtal med vissa länder. När det gäller EU-samarbetet har rådet givit kommissionen mandat att ingå återtagandeavtal med tredjeländer för att effektivisera återvändandearbetet. Återtagandeavtalen, såväl de bilaterala som EU-avtalen, ska alltså bidra till ett förbättrat återvändandearbete. De har inte något att göra med prövningen av skyddsbehov, utan får relevans först då asylprocessen är avslutad.

Mot den här bakgrunden har jag inte för avsikt att vidta några åtgärder i de avseenden Bodil Ceballos har efterfrågat.

Anf. 27 BODIL CEBALLOS (mp):

Fru talman! Jag får börja med att tacka för svaret, även om jag som vanligt inte riktigt håller med migrationsministern.

Det är vi lagstiftare som stiftar lagar, och vi brukar också få skulden när någonting går fel. I det här fallet har jag frågat ministern vem medborgarna ska skylla på när det går fel vid deportationer och människor faktiskt fängslas eller när människor som fått avslag i Sverige inte anser sig icke-skyddsbehövande utan flyr vidare till ett annat land.

Är det EU, gränspolis, Migrationsverket, migrationsministern, Utrikesdepartementet eller oss lagstiftare vi ska skylla på? Det brukar för det mesta vara oss lagstiftare man skyller på. Det kan man göra när det gäller vår asylrätt och prövningen här hemma. Om lagstiftningen är så sträng att människor som har skyddsbehov inte omfattas av den är det oss man kan skylla på. Vi har haft den diskussionen många gånger här. Vi är också många som säger att vi inte känner igen oss i den strikta tillämpningen av lagstiftningen som vi har här i landet. I slutändan är det lagstiftaren som måste ändra lagen. Det kan jag hålla med om.

Men jag kan inte på något sätt känna mig delaktig i de konsekvenser som det har inneburit för personer som har deporterats, skickats ut från vårt land, på ett många gånger inhumant och kränkande sätt. Därför har jag följt upp vad som har hänt i två fall. Det ena fallet började den 20 oktober, då sex burundier skickades tillbaka till Burundi. Det har jag och migrationsministern diskuterat tidigare här. Jag kan berätta vad som vidare har hänt, för jag pratade med dem för inte så länge sedan. Tre av dem befinner sig nu i Uganda. De var fyra från början. De söker nu asyl

via UNHCR i Uganda. En har försvunnit. Hon kom i kontakt med det styrande partiet i Burundi och försvann kort därefter. Kort därefter kom också ett antal personer till de andra tre i gruppen. Det slutade med att en av dem fick syra slängd på sin hand. Jag har sett en bild där den är alldeles sönderbränd.

Då är frågan: Varför gav de sig av från Burundi om det nu var så att de inte hade skyddsbehov och inte behövde frukta den egna regeringen eller repressalier i hamlandet? Varför har de gett sig av vidare till Uganda? Först kom de till Rwanda, sedan till Uganda.

I det andra fallet vet vi inte särskilt mycket om vad som har hänt. Vi vet att en kvinna som bodde här i Sverige har flytt vidare till Rwanda så fort hon kunde. Hon lyckades komma ut direkt från flygplatsen utan att komma till polisens förvar, för hon hade en bekants bekant som lyckades prata ut henne redan på flygplatsen, men det skedde under förutsättning att hon försvann därifrån så fort som möjligt.

Jag har pratat med en av de män i gruppen av utvisade som också har släppts – den sjuke mannen som har diabetes och släpptes på grund av sjukdom. Jag pratade med honom så sent som i går, och han berättade då att det redan fanns ett tjugotal personer på planet när de gick ombord i Skavsta. Det var ett tjugotal personer åtföljda av två poliser per person. Det fanns också barn på flyget, och jag får återkomma i nästa inlägg och fortsätta berätta lite om vad som hände.

Jag vill fortfarande fråga ministern varför han inte kan berätta var vi ska kräva ansvar. Av vem ska vi kräva ansvar i de här frågorna?

Anf. 28 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Det tog två minuter och fem sekunder innan de första enskilda fallen började trilla ut. Det är väl något av ett rekord. De brukar komma tidigare när man har debatter med Bodil Ceballos.

Som interpellanten är väl medveten om kan jag inte föra diskussioner om enskilda fall här i kammaren. Det är jag förbjuden att göra enligt grundlagen, och det tycker jag att interpellanten borde respektera. Men Bodil Ceballos har en tendens att ta upp enskilda fall gång på gång i kammaren och begära att jag som minister ska svara på: Vad tycker du om det enskilda fallet? Hur tycker du att domstolen har dömt i det här ärendet? Hur tycker du att myndigheten har hanterat de här frågorna?

Ingenting av detta är sådant som jag kan svara på. Det är kanske viktigt att understryka det. Annars kan folk få en felaktig uppfattning om den här debatten.

När det sedan gäller sakfrågan är det så att de risker som kan finnas vid ett återvändande alltid bedöms inom ramen för asylprocessen. Som jag sade i mitt inledande svar: När man har gjort den här bedömningen, när svenska myndigheter och svenska domstolar har tagit del av de skäl som den enskilda asylsökanden med biträde av sitt juridiska ombud har lagt fram och man kommer fram till slutpunkten och konstaterar att det inte finns något skyddsbehov, ska detta verkställas och personen ska tillbaka till sitt ursprungsland. När detta är gjort är ärendet i princip avslutat för svenska myndigheters del.

Ansvar för de här frågorna åvilar naturligtvis ytterst mig som migrationsminister och regeringen som helhet när det gäller utformningen av principerna för återvändandearbetet. Det är ett ansvar som jag fullt ut

tar. Men genomförandet av verkställigheterna är en fråga för svenska myndigheter – detta vet också Bodil Ceballos om. Det är på samma sätt som när riksdagen och regeringen fattar beslut om inriktningen på Vägverkets verksamhet och därefter överläter till myndigheten att utforma principerna för sin verksamhet. Det ser inte annorlunda ut på det här området än när det gäller någon annan svensk myndighet.

Vad Miljöpartiet och Bodil Ceballos hela tiden vill är att Sverige ska ha en sorts aldrig någonsin avslutat ansvar för varje människa som någon gång har varit i kontakt med svenska myndigheter. Jag kan inte tolka den här diskussionen på något annat vis. Vi ska alltså vara ansvariga för en person som någon gång har lämnat in en ansökan eller varit i kontakt med svenska myndigheter, oavsett om det går en vecka, en månad, ett år eller ännu längre tid.

Vem kan påta sig ett sådant ansvar? Det kan inte jag göra. Det kan inte Bodil Ceballos göra. Det kan ingen göra. För vem kan säga vad som händer senare i en människas liv när vederbörande har lämnat Sverige? Det kanske går alldeles utmärkt för den personen under flera år. Därefter händer någonting nytt. Personen blir arbetslös. Personen blir rånad. Personen blir sjuk. Är det då också ett ansvar för svenska myndigheter och för Sverige?

Alla som följer den här debatten inser att detta resonemang är orimligt. Vi måste ha en slutpunkt. Den slutpunkten inträffar när svenska myndigheter och svenska domstolar har tittat på ärendet och konstaterat att personen har skyddsbehov och får lov att stanna i Sverige eller att personen inte har skyddsbehov och ska återvända hem. Det är också en del av den reglerade invandring som jag vet att Bodil Ceballos innerst inne inte ställer upp på och inte tycker är bra. Hon tycker nämligen att vi ska ha fri invandring. Men hon kan inte förmå sig själv att i de politiska debatterna använda den termen, för hon vet att det inte skulle fungera med fri invandring. Det skulle inte fungera om alla människor som ville kom till Sverige och bosatte sig här utan prövning.

Detta är de centrala punkterna i debatten. Det är detta som egentligen gömmer sig bakom hela denna interpellationsdiskussion. Det är inte fråga om enskilda ärenden, även om vi förmodligen kommer att få höra dem repeteras i Bodil Ceballos nästa inlägg, trots att det egentligen inte borde vara så. Men jag konstaterar att den svenska regeringens politik på det här området ligger fast, och vi har inte några som helst planer på att ändra den.

Anf. 29 BODIL CEBALLOS (mp):

Fru talman! Migrationsministern säger att alla som följer den här debatten förstår hur orimlig den är. Men jag menar att alla som följer den här debatten och som har följt tidigare debatter som jag har haft med migrationsministern hör ministern upprepa samma svar vilken fråga jag än ställer.

Sveriges ansvar tar slut så fort en person har fått ett avslagsbeslut, oavsett hur orimligt jag eller den person som har drabbats av det kan uppleva att detta avslagsbeslut är.

Jag menar att vi har ett ansvar för vad som händer sedan. Ministern skriver i interpellationssvaret att folkrätten säger si och så. Men det är konstigt när vi använder folkrätten bara när det passar våra egna syften och inte annars. Det finns mycket i folkrätten som också talar om *hur* en deportation ska se ut. Jag har inte sagt att vi kan ge uppehållstillstånd eller asyl till alla som söker, för alla har kanske inte skyddsbehov. Men när vi väl kommer till skarpt läge och människan ska deporteras ska det gå till på ett värdigt sätt. Det har också ministern talat om här i kammaren tidigare. Det ska inte ske på ett kränkande sätt. Det ska ske på ett värdigt sätt. Vi har sett flera exempel på när det inte har varit värdigt.

Den här gången var det, vad jag vet, nio personer som utvisades från Sverige. Det satt ett tjugotal personer på planet redan innan. I ett radioinslag, i burundisk radio, hörde man också att det var ett tjugotal personer, däribland barn. Det var en person från Somalia. Det var också personer från Rwanda. Jag tror att barnen var från Rwanda.

I radioinslaget fick vi också veta att de alla togs direkt till polisstationen. Människorätsorganisationer förfasade sig och menade att vi förmodligen hade ett återvändandeavtal med Burundi. Nu är det bra att veta att vi faktiskt inte har det. Men frågan är: Finns det några andra informella kontakter som har lett till att man faktiskt tas emot genom att ringa till presidenten och tala om att man nu kommer? Därmed får man tydligen också landningstillstånd.

Det här är någonting som har pågått under en lång tid. Det handlar inte bara om Burundi. Vi har skickat tillbaka människor till många andra länder. Det är ingen som följer upp vad som händer. Det är ingen som talar om för UNHCR eller Röda Korset att det kommer ett antal personer och att de kanske behöver hjälp när de kommer fram.

Det här har vi diskuterat förut. Migrationsministern säger sig inte vara avogt inställd till att ha ett större samarbete med frivilligorganisationer eller med UNHCR. Men varför säger inte någon till UNHCR eller Röda Korset: Nu kommer det ett antal personer som har fått avslag i Sverige. Hjälp dem när de kommer fram!

Det sägs väl också i folkrätten att man faktiskt har rätt till ett bemötande när man kommer? Röda Korset brukar hjälpa till att hitta familjemedlemmar i hemlandet, till exempel. I vissa fall har vi också överenskommelser med UNHCR.

I det här fallet var det ingen som mötte dem. UNHCR fick reda på den senaste deportationen tack vare den burundiska organisationen här i Sverige, som kontaktade UNHCR. Jag hoppas att de som nu ändå är kvar har fått ett bättre bemötande. Men vi vet ingenting om vad som har hänt med ett stort antal av dem som nu åkte ned.

Jag har också sett ett tv-inslag om hur det såg ut när de kom ned. Där var också den somaliska mannen med. Han påstod att han ville tillbaka till Holland. Men mediebilderna är att det här är flyktingar som har deporterats från Sverige. Vi håller på att sprida ett väldigt märkligt rykte om Sverige, att vi skickar tillbaka människor till fel land. Jag tror inte att han kom härifrån. Han kom förmodligen från Holland och var redan med på det här planet.

Anf. 30 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Då har vi på nytt haft en diskussion om ett enskilt ärende som jag inte kan kommentera. Det har jag inte några möjligheter att diskutera med Bodil Ceballos.

När det gäller frågan om vad som är rimligt och vad som är orimligt ska jag inför kammaren tala om vari jag tycker att orimligheten ligger – jag ska precisera det. Jo, orimligheten ligger i att begära ett oändligt ansvar för Sverige gentemot de individer som någon gång har kommit till oss och lämnat in en ansökan om uppehållstillstånd.

Folkrätten är mycket klar på den här punkten. Varje land har en förpliktelse att ta tillbaka sina egna medborgare. Ibland ställer stater upp på att göra detta. Ibland gör de det inte. Ibland måste man reglera denna verksamhet i återtagandeavtal, och då skapar vi sådana.

Det är helt riktigt att vi inte har ingått något återtagandeavtal med Burundi. Det har däremot Norge, Nederländerna och UK, alltså Storbritannien, gjort. Men det hör till historien att Burundis myndigheter till representanter för den svenska polisen har framfört önskemål om återtagandeavtal med Sverige. Jag tycker att det vore mycket bra om vi skulle kunna få ett sådant till stånd. Men jag kan konstatera att om vi skulle ingå ett sådant avtal skulle vi säkert ha en debatt i kammaren med Bodil Ceballos om det också. Som du själv skriver är ju Miljöpartiet motståndare till återtagandeavtal. Du säger i interpellationen att det har blivit vardagsmat under denna mandatperiod.

Jag kan konstatera att majoriteten av de återtagandeavtal som Sverige har med tredjeland undertecknades innan vi fick en ny regering och en ny mandatperiod. Det var under en period då Miljöpartiet tillsammans med Socialdemokraterna styrde det här landet. Jag skulle vilja säga att det är ganska skenheligt att skriva på det här viset och försöka få det att framstå som att Miljöpartiet inte skulle ha medverkat till att återtagandeavtal har upprättats.

På nytt är vi tillbaka vid grundfrågan. Man kan naturligtvis låtsas som att återvändandet är en besvärlig materia som man egentligen inte vill ha någonting med att göra.

Man kan också göra som den här regeringen har gjort, ta sig an uppgiften, försöka lösa den, anslå tillräckligt med resurser till Migrationsverket.

Det är en annan intressant diskussion. Ni tar i ert budgetförslag bort alla de pengar som vi har anslagit till återvändandearbetet. Ni minimerar därmed Migrationsverkets möjligheter att bedriva verksamheten på, som jag helt riktigt har sagt inför kammaren, ett humant, värdigt, organiserat och strukturerat vis.

Har man den politiska inställningen och är motståndare till återvändandearbetet är det logiskt att ta bort de här pengarna. Men jag skulle gärna vilja veta vad Bodil Ceballos vill ha i stället.

Jag vet redan vad hon vill ha i stället. Hon vill ha fri invandring, men hon vågar inte säga det inför kammaren. Hon vet att det skapar en annan typ av politisk debatt än den som vi har här och nu. Det handlar bara om att lyfta fram enskilda fall och låtsas som att helheten, den stora frågan om vad vi ska göra med de människor som får avslag på sina asylansökningar, är något som vi bara kan lägga åt sidan.

Sist vi lade det här åt sidan, Bodil Ceballos, under den förra mandatperioden när ni, Socialdemokraterna och Vänsterpartiet styrde Sverige, ledde det till att 7 000 människor fick avslag på sina asylansökningar. Så många människor har sprungit runt i det här landet och fått beslut som sedan inte har verkställts.

Är det en human politik? Är det den politiken som kommer att bli verklighet om olyckan är framme den 19 september? Ja, historiskt sett talar allt för det. Den politiken vill inte jag ha. Den tror jag inte svenska folket vill ha heller.

Svenska folket brukar måna om att det ska vara ordning och reda på de olika politikområdena, inte minst när det gäller flyktingpolitiken. Det kommer vi att gå till val på.

Vi kommer att stå upp för återvändandeprocesserna och återtagandeaftalen. Vad Miljöpartiet ska stå upp för, i synnerhet tillsammans med sina övriga så kallade samarbetspartners, har jag ingen aning om.

Anf. 31 BODIL CEBALLOS (mp):

Fru talman! Jag vill påminna migrationsministern om att vi inte satt i regeringen förra mandatperioden. Vi agerade stödparti på ett antal områden, men vi satt inte i regeringen.

Vi var motståndare till återvändandeaftal då och är det fortfarande. Det finns en anledning till att människor inte vågar åka tillbaka till sina hemländer. De som vågar gör det ofta. Men det finns de som inte vågar, de som fruktar ett återvändande på grund av att de fruktar fortsatt förföljelse i hemlandet. Jag tycker inte att det är konstigt att de försöker undvika det återvändandet.

Att leva gömd i Sverige är inte lätt, absolut inte. Jag vet inte om migrationsministern har pratat med någon som lever gömd. Jag har det. Det är en mycket svår situation att leva gömd här i landet. Det är inget man väljer av fri vilja. Kan man åka hem utgår jag från att man gör det.

Migrationsministern säger precis samma sak varje gång vi är här och diskuterar migrationspolitiken. Jag ber inte migrationsministern kommentera enskilda ärenden. Jag ber migrationsministern kommentera förfarandet.

Har vi här i riksdagen fattat ett beslut som innebär att människor kan skickas tillbaka direkt till ett fängslande i sina hemländer är det något som är fel. Jag känner inte igen att vi skulle ha fattat några sådana beslut här i riksdagen, inte under den tid som jag har suttit här. Mina kolleger som satt här tidigare känner inte heller igen sådana beslut.

Det här är något som har blivit mer och mer accentuerat den senaste mandatperioden. Jag känner inte att riksdagen har varit delaktig i att driva politiken i den riktningen.

Jag menar att vi har ett ansvar. Vi måste se till att människorna som skickas härifrån blir bemötta på ett värdigt sätt, även om de får ett avslag på sin asylansökan.

Anf. 32 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Stödparti, säger Bodil Ceballos. Den som har läst Pär Nuders memoarer, särskilt avsnittet om 2005 års budgetdebatt vet att Miljöpartiet satte sig upp mot regeringen när man tyckte att migrations-

politiken gick åt fel håll. Men uppenbarligen gjorde ni inte det när det gällde återtagandeaftalen.

Det skrevs återtagandeaftal på återtagandeaftal, men aldrig någonsin höjde Miljöpartiet rösten. Nu när vi har en borgerlig regering i det här landet höjer helt plötsligt Miljöpartiet rösten. Nu helt plötsligt är det fel med återtagandeaftal. Nu är det fel på återvändandearbetet, säger Bodil Ceballos. Det bedrivs inte på rätt sätt.

Vad var den stora skillnaden då gentemot nu? Det får vi inte höra. Det tror jag att svenska folket skulle vara mycket intresserat av att få veta, eftersom vi har två olika alternativ som står mot varandra. De alternativen formas bland annat av våra respektive partier, Moderaterna och Miljöpartiet.

Jag har respekt för den som säger att man vill ha fri invandring. Jag tycker att man kan diskutera den uppfattningen. Men jag har ingen respekt för den som innerst inne vill ha det och sedan försöker ta kringelkrokar i debatten för att komma fram till samma slutsats. Det är vad Bodil Ceballos gör.

Likaledes har jag stor förståelse för den som tycker att det är jobbigt att behöva återvända efter ett avslag på sin asylansökan. Men det bästa sättet att åstadkomma ett gott återvändande är att anslå pengar, vilket Miljöpartiet inte gör. Det är att stå upp för återtagandeaftalen så att man har ett organiserat system för återvändandet, vilket Miljöpartiet inte gör. Det är att ha ryggrad nog att stå upp för den reglerade invandringen som princip. Det gör inte Miljöpartiet heller.

Det behövs ett organiserat återvändande. Det kommer Sverige att få med en fortsatt borgerlig regering. Vad vi kommer att få om olyckan är framme den 19 september vet inte jag. Men den här interpellationsdebatten har tydligt visat att på en punkt, när det gäller återtagandeaftal och återvändandearbetet, har den rödgröna röran åtskilligt med jobb framför sig om man ska uppnå någon form av enighet.

Överläggningen var härmed avslutad.

7 § Hänvisning av ärenden till utskott

Föredrogs och hänvisades
Propositioner
2009/10:97 och 98 till utrikesutskottet
2009/10:121 till finansutskottet

Framställningar
2009/10:RB1 och RB3 till finansutskottet

Redogörelse
2009/10:RJ1 till utbildningsutskottet

Motioner
2009/10:Sk13 till skatteutskottet
2009/10:MJ1 till miljö- och jordbruksutskottet

8 § Bordläggning

Prot. 2009/10:78
19 februari

Anmälades och bordlades

Proposition

2009/10:65 Konkurrera med kvalitet – studieavgifter för utländska studenter

Framställning

2009/10:RB4 Framställning om vissa utredningsbehov med anledning av finanskrisen

9 § Anmälan om interpellation

Anmälades att följande interpellation framställts

den 19 februari

2009/10:261 JO-anmälningar om Försäkringskassan

av *Veronica Palm* (s)

till statsrådet *Cristina Husmark Pehrsson* (m)

Interpellationen redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 2 mars.

10 § Anmälan om frågor för skriftliga svar

Anmälades att följande frågor för skriftliga svar framställts

den 19 februari

2009/10:548 Beskattning av EU-parlamentarikers kostnadsersättningar

av *Lars Johansson* (s)

till finansminister *Anders Borg* (m)

2009/10:549 Föreningen Klaverens Hus

av *Ulla Andersson* (v)

till kulturminister *Lena Adelsohn Liljeroth* (m)

2009/10:550 Utredning om fastighetstaxering

av *Lars Johansson* (s)

till finansminister *Anders Borg* (m)

2009/10:551 Åtgärder mot tågförseningar i Mälardalen

av *Ameer Sachet* (s)

till statsrådet *Åsa Torstensson* (c)

2009/10:552 Religiösa samfunds medverkan i skolan

av *Ameer Sachet* (s)

till utbildningsminister *Jan Björklund* (fp)

Prot. 2009/10:78
19 februari

2009/10:553 Dawit Isaak

av *Ameer Sachet* (s)
till utrikesminister Carl Bildt (m)

2009/10:554 Sveriges strategi för Latinamerika

av *Ameer Sachet* (s)
till utrikesminister Carl Bildt (m)

2009/10:555 25-procentsmålet när det gäller regelförenkling

av *Inger Jarl Beck* (s)
till näringsminister Maud Olofsson (c)

Frågorna redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 2 mars.

11 § Anmälan om skriftligt svar på fråga

Anmäldes att skriftligt svar på följande fråga inkommit

den 18 februari

2009/10:511 Finansieringen av ytterligare skattesänkningar

av *Hans Olsson* (s)
till finansminister Anders Borg (m)

Svaret redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 2 mars.

12 § Kammaren åtskildes kl. 10.26.

Förhandlingarna leddes av andre vice talmannen.

Vid protokollet

KARI HASSELBERG

/Eva-Lena Ekman

1 § Meddelande om preliminär plan för kammarens sammanträden.....	1
2 § Meddelande om preliminära hålltider för kammarens sammanträden.....	1
3 § Svar på interpellation 2009/10:239 om Makedoniens diskriminering av hbt-personer.....	1
Anf. 1 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	1
Anf. 2 BÖRJE VESTLUND (s).....	2
Anf. 3 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	3
Anf. 4 BÖRJE VESTLUND (s).....	4
Anf. 5 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	5
Anf. 6 BÖRJE VESTLUND (s).....	6
Anf. 7 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	6
4 § Svar på interpellation 2009/10:248 om svenska språkets vikt och ställning i riksdagen och i EU.....	6
Anf. 8 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	6
Anf. 9 CHRISTINA AXELSSON (s).....	7
Anf. 10 BÖRJE VESTLUND (s).....	7
Anf. 11 KRISTER HAMMARBERGH (m).....	8
Anf. 12 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	9
Anf. 13 CHRISTINA AXELSSON (s).....	9
Anf. 14 BÖRJE VESTLUND (s).....	10
Anf. 15 KRISTER HAMMARBERGH (m).....	10
Anf. 16 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	11
Anf. 17 CHRISTINA AXELSSON (s).....	11
Anf. 18 Statsrådet BIRGITTA OHLSSON (fp).....	11
5 § Svar på interpellation 2009/10:241 om resurser för att motarbeta rasism och diskriminering.....	12
Anf. 19 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO SABUNI (fp).....	12
Anf. 20 LUCIANO ASTUDILLO (s).....	13
Anf. 21 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO SABUNI (fp).....	13
Anf. 22 LUCIANO ASTUDILLO (s).....	14
Anf. 23 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO SABUNI (fp).....	15
Anf. 24 LUCIANO ASTUDILLO (s).....	16
Anf. 25 Integrations- och jämställdhetsminister NYAMKO SABUNI (fp).....	17
6 § Svar på interpellation 2009/10:226 om ansvarsutkrävande vid utvisningar.....	17
Anf. 26 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m).....	17
Anf. 27 BODIL CEBALLOS (mp).....	18
Anf. 28 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m).....	19
Anf. 29 BODIL CEBALLOS (mp).....	20

Anf. 30 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m)	22
Anf. 31 BODIL CEBALLOS (mp)	23
Anf. 32 Statsrådet TOBIAS BILLSTRÖM (m)	23
7 § Hänvisning av ärenden till utskott	24
8 § Bordläggning.....	25
9 § Anmälan om interpellation	25
10 § Anmälan om frågor för skriftliga svar	25
11 § Anmälan om skriftligt svar på fråga.....	26
12 § Kammaren åtskildes kl. 10.26.	26

